

skabte Demokratiet Valgnederlaget i 1920. Den beundrede i Virkeligheden alle ærlige Demokrater, og dens Virkninger saa vi, nemlig den nye Valglov, som vi ellers rimeligvis aldrig havde faaet, i hvert Fald ikke i lang Tid. Den nye Valglov maatte være Frugten af saa ekstraordinære Ting som Paaskebegivenhederne; ellers havde vi neppe nogen Side faaet den, i hvert Fald ikke i den fuldkomne og redelige Form — derfor kalder ogsaa Venstre den for den usle Valglov. Den fik vi heldigvis, og da Maalet var naaet og Frugten var plukket, blæste vi Generalstrejken af. Det var i Virkeligheden ikke Generalstrejken, det var de enkelte, disciplinløse, som gik paa egen Haand, det var dem, man brugte til at vende sig med voldsom demagogisk Styrke imod os ude paa Møderne og i Venstres og Højres Presse og brugte til at vinde den Valgsejr, man vandt — hvad der er et Vidnesbyrd om, i hvilken Grad Splittelse og Desorganisering, højtærede Landbrugsminister, netop er til Skade ogsaa for Landbruget og Landbrugseksporten. Den højtærede Landbrugsministers Ønske om at desorganisere, som det ærede Medlem Hr. Rode meget rigtigt sagde i Gaar, om at opløse Organisationerne, vilde føre til Anarki. Gud hjælpe dansk Erhvervsliv og dansk Landbrug og dansk Landbrugseksport, om Fagorganisationerne med deres Samling og Disciplinering skulde forsvinde og vi i Stedet for skulde faa det gamle Frikonkurrence-Anarki! Det vilde sandelig ikke være til Gavn for dansk Erhvervsliv og mindst for Landbruget og Landbrugseksporten. Det er et fuldkommen antikveret Standpunkt og et meget skadeligt, et meget antisocialt og meget samfundsfarligt Standpunkt.

Det var disse spredte fortsatte Strejker, som skadede os. Det var den Syndikalisme og Bolshevisme, som Højre og Venstre og Højres og Venstres Presse og alle Venstres Valgkandidater og Agitatorer var saa henrykte over i Foraaret 1920. Hvor de brugte den, hvor de spillede den ud, hvor de frydede sig, hvor de koketterede med den, hvor de søgte at opreklamere den, som de gør det paa det sidste ogsaa i denne Tid — nu er der ingenting tilbage, saa godt som ingenting tilbage, men den Smule, der maatte være, søger de at puste op til det mest mulige for at skade den sunde, stærke,

rolige socialdemokratiske Arbejderbevægelse. Jeg ser, at ogsaa radikale Provinsblade er med i dette Arbejde, f. Eks. „Fyns Venstreblad“ — ja, jeg siger det, jeg tror, at mellem gamle Venner, der ogsaa haaber at blive fremtidige Venner, er det bedst at sige Sandheden; jeg tror, det er godt en Gang imellem at tale ud ogsaa mellem Venner, og jeg siger, jeg ser med en vis Sorg paa det; det skader ikke saa meget, men alligevel er det ærgerligt at se, og jeg er vis paa, at det ærede Medlem Hr. P. Munch misbilliger det i allerhøjeste Grad. Jeg ser, hvorledes radikale Provinsblade, først og fremmest „Fyns Venstreblad“, gøtter sig over og glæder sig over, om der maaske skulde være lidt Bolshevisme i Odense og Omegn, jeg ser, hvordan de slaar Sagen fra Randers op i lange store Privattelegrammer, hvordan dette Blad udtaler sin Beundring for Bolshevikerens Fører, priser ham som en Talens Mester, priser hans oratoriske Præstation! Hvorfor gør Bladet det? Er det en Venskabsjænte? Hvorfor sker det? Fordi man fra den Presses Side ikke har noget imod, om der kom Vaklen i Geledderne om der kom lidt Splittelse. Jeg tror ganske vist ikke, det vil fremme den fælles demokratiske Udvikling, som begge Partier og deres bedste Mænd ønsker. Men saa hold dog op dermed!

Den højtærede Landbrugsminister talte — jeg berørte det forleden Dag i en kort Bemærkning — om en Alliance mellem Højfinansens og Arbejderorganisationerne. Jeg sagde, og der var i Grunden ikke meget andet at sige dertil, at aldrig havde der været ført en saa stor Kamp som den, der føres mellem Højfinansens og Arbejderorganisationerne. Hvorledes kan man da gøre dem til allierede? Det forekommer mig, at det er højest besynderligt, at den højtærede Landbrugsminister vil gøre det. For tager jeg ikke fejl, er Stillingen den, at den højtærede Landbrugsminister endnu sidder i Importreguleringsregeringen, altsaa godkender Importreguleringen, endskønt han selv paa et vist Tidspunkt havde Lyst til at tage et Skridt til Siden. Jeg tror, det havde været mandigst, om han havde gjort dette Skridt til Siden. Jeg tror, det er mandigt og rigtigt, naar man er misfornøjet med en Politik, at sige det aabent og klart, at gøre et Skridt til Siden og træde ud.